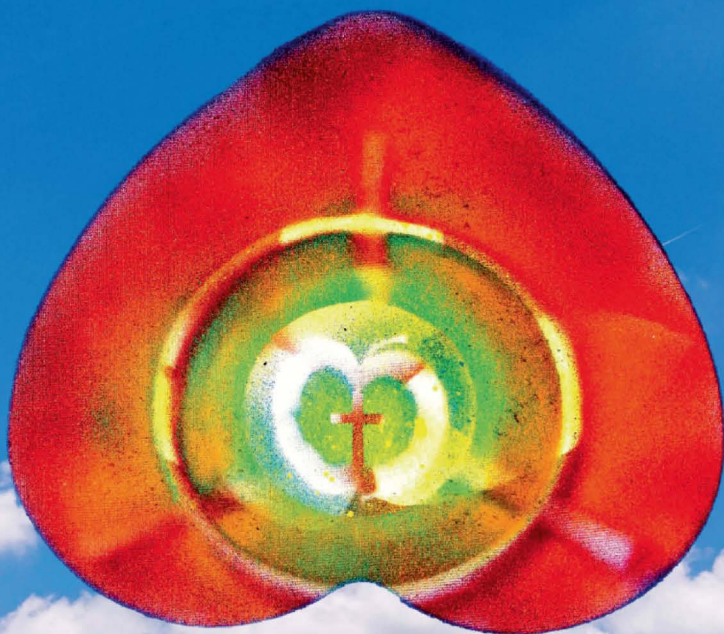

COSTEL NEDELCU

DECRET

Coşmarurile, total interzise

TIPO MOLDOVA

COSTEL NEDELCU

DECRET

Coșmarurile, total interzise

Gata, toată lumea zâmbește! Milițianul a apăsat pe buton, diafragma s-a închis și nimeni nu mai putea să-și ceară zâmbetul înapoi. După ce și-a atârnat pe după gât aparatul de fotografiat, și-a potrivit din nou cascheta pe cap și apoi a coborât în grabă treptele spre parter, împreună cu prietenul său de la Ministerul Apărării, aflat în culmea fericirii după imortalizarea, în mijlocul membrilor cenaclului literar de joi, alături de renumitul realizator de evenimente de divertisment pentru radio și televiziune, Coriolan Rășinariu. Câtă răbdare, să aștepți trei ore lângă niște cvasinecunoscuți pentru o poză! De atunci, nimeni nu i-a mai văzut în nicio joi.

Se lăsase înserarea peste oraș. În jurul clădirii, în care se ținuseră lucrările cenaclului literar, apăru freamătul specific orei. Parcau în grabă ultimele mașini și din ele coborau și o luau la pas alergător întârziații la spectacolul *Nabucco* de la Opera Română de alături, ca să prindă măcar actul al treilea. Profesorii de la facultățile din apropiere o roiau spre troleibuze și autobuze să intre cât mai repede în case pentru cină, iar studenții forfoteau, ca întotdeauna, în toate direcțiile, încât nimeni

nu pricepea vreodată încotro se îndrepta fiecare după cursuri, în afara căminiștilor care, sub presiunea orei de închidere la cantină, o tureau repezitor ca să nu piardă masa de seară. Restul lumii din oraș era deja baricadată prin case, pentru că-și pierduse obiceiul de a mai întârzia pe undeva, pe la vreo plimbare pe bulevard sau ceva târguială, în primul rând, pentru că totul la ora aceea era închis. Nici cheflii nu puteau rămâne prin cârciumi prea mult, la orele zece ale serii se dădea stingerea. Numai patru oameni, ca de obicei, nesătui de atâta vorbărie la cenaclu, mai rămaseră locului, în clădirea Casei Studenților, insistând asupra unui subiect, început de luna trecută și lăsat în suspensie până acum de cei mai vârstnici dintre ei, profesorul Ion Murmureanu și compozitorul Coriolan Rășinariu.

– Vorbiți de o jumătate de oră numai de straniu. Întâmplările sunt stranii pentru că așa le place oamenilor să considere unele fapte petrecute; omul nu are astâmpăr și face categorisiri, conform, neconform, straniu, ciudat, etc. Se petrec sute de acte pe care lumea și le-a stabilit ca normale, apoi din plictiseală nici nu mai catadicsește nimic despre ele. În schimb cum se petrece ceva dincolo de regulile ei, știe tot târgul, pentru că îi place să trâmbițeze ceea ce poate să stârnească freamăt, îngrozire, se amestecă Mara în discuția din cadrul grupului restrâns, cu vădită intenție de a-i atrage atenția tatălui ei că discuția a început să o sâcâie.

”Interesantă interpretare în capul fetei mele, dar ce-i veni să se amestece atât de tăios în discuția mea cu profesorul?” gândi Coriolan, dar nu se exprimă cu voce tare. În schimb, găsi ceva de zis ca să-l pună la punct pe Murmureanu, despre ceea ce omul numește straniu:

– Lucrurile, întâmplările sunt stranii pentru că oamenii le văd așa. Stranii.

Tânărul poet, Mihai State, se abținu să emită vreo părere, el știa că tot ceea ce visează pune pe hârtie, adică se petrece. Că ar fi fost normal sau straniu, în capul lui se întâmpla și atât. „Un lucru straniu este că degeaba alegi dragostea dacă lași să zburde răul – care impresionează și dă lumii de lucru mai mult decât binele; iar lumea se complăce în această clisă pestilențioasă, mustind de sânge. Umplem cinematografele, ne uităm la filme cu omoruri și ne holbăm uimiți de inteligența criminalilor, în timp ce lângă noi, în fiecare zi, e atâta crimă, dar ne obișnuim cu ea”. Deși gândi acestea, nu intenționa să se amestece în vorbă, dar când Mara, zâmbind din colțul gurii, își aruncă privirea spre el, așa ca și când i-ar fi spus, „tu, nu zici nimic?”, el trânti una:

– Poeții emit lucruri trăsnete, în capul lor totu-i posibil, varza înghite capra, după ce tocmai fericita cornută îl devorase pe lup, de pildă.

Râse cu poftă, ceea ce duse la transformarea zâmbetului fetei într-un surâs prelung de amestec de amar și dulce.